

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Thomæ A Kempis Canonici Regularis Ord. S. Augustini De Imitatione Christi Libri Quatuor

Thomas <von Kempen>

Coloniæ, 1723

III. De doctrina veritatis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45773](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45773)

4. Hæc est altissima & utilissima lectio, sui ipsius vera cognitio & despectio.

De seipso nihil tenere, & de aliis semper benè & altè sentire, magna sapientia est & alta perfectio.

Si videres alium apertè peccare, vel aliqua gravia perpetrare, non deberes te tamen meliorem æstimare: quia nescis, quamdiu possis in bono statu permanere.

Omnes fragiles sumus; sed tu neminem frágiliorem teipso tenebis.

C A P U T III.

De doctrina veritatis.

1. **F**elix, quem veritas per se docet, non per figuras & voces transeuntes, sed sicuti se habet.

Nostra opinio, & noster sensus, sæpè nos fallit, & modicum videt.

Quid prodest magna cavillatio
de

de occultis & obscuris rebus, de quibus nec arguemur in iudicio, quia ignoravimus?

Grandis insipientia, quòd neglectis utilibus & necessariis, ultrò intendimus curiosis & damnosis. Oculos habentes non videmus.

2. Et quid curæ nobis de generibus & speciebus?

Cui æternum Verbum loquitur, à multis opinionibus expeditur.

Ex uno verbo omnia, & unum loquuntur omnia: & hoc est principium, quod & loquitur nobis.

Nemo sine illo intelligit, aut rectè iudicat.

Cui omnia unum sunt, & omnia ad unum trahit, & omnia in uno videt, potest stabilis corde esse, & in Deo pacificus permanere.

O veritas Deus, fac me unum tecum, in charitate perpetua.

Tædet me sæpe multa legere & audire: in te est totum, quod volo & desidero.

Taceant omnes Doctores ; fileant
universæ creaturæ in conspectu tuo ;
tu mihi loquere solus.

3. Quantò aliquis magis sibi uni-
tus & interiùs simplicatus fuerit,
tantò plura & altiora sine labore in-
telligit ; quia desuper lumen intelli-
gentiæ accipit.

Purus, simplex, & stabilis spiritus,
in multis operibus non dissipatur ;
quia omnia ad Dei honorem opera-
tur , & in se otiosus ab omni pro-
pria exquisitione esse nititur.

Quis te magis impedit & mole-
stat, quàm tua immortificata affe-
ctio cordis ?

Bonus & devotus homo opera
sua priùs intus disponit , quæ foris
agere debet.

Nec illa trahunt eum ad desideria
vitiosæ inclinationis ; sed ipse infle-
ctit ea ad arbitrium rectæ ratio-
nis.

Quis habet fortius certamen ,
quàm qui nititur vincere seipsum ?

Et hoc deberet esse negotium no-
strum, vincere videlicet seipsum , &
quo-

quotidie se ipso fortiozem fieri, atque in melius aliquid proficere.

4. Omnis perfectio in hac vita quandam imperfectionem sibi habet annexam; & omnis speculatio nostra quadam caligine non caret.

Humilis tui cognitio, certior via est ad Deum, quam profunda scientiæ inquisitio.

Non est culpanda scientia, aut quælibet simplex rei notitia, quæ bona est in se considerata, & à Deo ordinata: sed præferenda est semper bona conscientia, & virtuosa vita.

Quia verò plures magis student scire, quam benè vivere; ideò sæpè errant, & penè nullum vel modicum fructum ferunt.

5. O si tantam adhiberent diligentiam, ad extirpanda vitia, sicuti ad movendas & virtutes inferendas quæstiones: non fierent tanta mala & scandala in populo, nec tanta dissolutio in cœnobiis.

Certè adveniente die iudicii, non quæretur à nobis, quid legimus, sed

quid fecimus : nec quàm benediximus, sed quàm religiosè viximus.

Dic mihi, ubi sunt modò omnes illi Domini & magistri, quos bene novisti, dum adhuc viverent, & studiis flourerent?

Jam eorum præbendas alii possident; & nescio utrùm de eis cogitant. In vita sua aliquid esse videbantur, & modò de illis tacetur.

6. O quàm citò transit gloria mundi! Utinam vita eorum, scientiæ ipsorum concordasset! tunc bene studuissent & legissent.

Quàm multi pereunt per vanam scientiam in sæculo, qui parum curant de Dei servitio!

Et quia magis eligunt magni esse quàm humiles; ideo evanescunt in cogitationibus suis.

Verè magnus est, qui magnam habet charitatem.

Verè magnus est, qui in se parvus est, & pro nihilo omne culmen honoris ducit.

Verè prudens est, qui omnia terrena arbitratur ut stercora, ut Christum lucrifaciat.

Et

Et verè bene doctus est, qui Dei voluntatem facit, & suam voluntatem relinquit.

C A P U T IV.

De prudentia in agendis.

1. **N**ON est credendum omni verbo, nec instinctui; sed cautè & longanimiter res est secundùm Deum ponderanda.

Proh dolor! sæpe malum faciliùs, quàm bonum de alio creditur & dicitur: ita infirmi sumus.

Sed perfecti viri non facilè credunt omni enarranti: qui sciunt infirmitatem humanam, ad malum proclivem, & in verbis satis labilem.

2. Magna sapientia, non esse præcipitem in agendis, nec pertinaciter in propriis stare sensibus.

Ad hanc etiam pertinet, non quibuslibet hominum verbis credere, nec audita vel credita mox ad aliorum aures effundere.

Cum sapiente & conscientioso viro consilium habe: & quære potiùs à